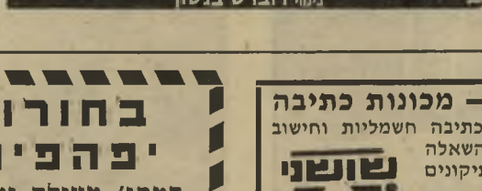

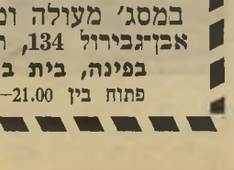

סתיו של BB

(המשך מעמוד 29)

קורים, זה לא רק מפני שאין לה עדיין מה להסתיר ובמה להתבייש, אלא גם משום שהיא הפירסומת החיה הטובה ביותר למוצרי הגילגול השני שלה: יצירות האופנה שהיא מתכננת בעצמה, מייצרת, מדגימה וכמובן מוכרת בסיטונות לדור שלם של נשים ונערות, שהשלים עם העובדה שלא יוכל להיראות כמוה ומפצה את עצמו בלהתלבש כמותה.

לדור שלא ידע אותה, קשה להסביר מה היתה בארדו עם הופעתה המטאורית בקול־נוע בתחילת שנות החמישים. היא הפכה בין־לילה למושג אוניברסלי, חלום בקנה־מידה בינלאומי. כישרון המישחק לא היה אז הצד החזק באישיותה. והיא גם לא המציאה את העירום בקולנוע. הרבה התפשטו לפניה מול המצלמות. היו בהן

חתולה במגפיים

בריג'יט בארדו באחת התצוגות האחרונות בהן הדגימה יצירות אופנה שתיכננה עדיין יכולה להרשות לעצמה לחשוף את רגליה.

דמויות אירוטיות הרבה יותר ממנה, בעלות חזות שופעים ואחוריים בולטים. אבל היא היתה היחידה שהצליחה ליצור את הסמל המיני המבוקש ביותר באותה תקופה: האשה־ילדה בעלת הנשמה התינוקית והגוף הבשל.

היא נשארה כזאת כל הקאריירה שלה. והיום, על סף הסתיו שלה היא מאיימת ליצור סמל מין חדש: הזקנה־הילדה.

רק טבעי הוא שכל מי שפוגש את בארדו כיום מעוניין לדעת כיצד משפיעות עליה השנים הנערמות לחובתה. לב"ב יש תשובות מוכנות לכל שאלה מסוג זה.

„אני מרגישה את עצמי כיום יותר צעירה מתמיד," היא טוענת, „עובדה: אני עדיין מושכת גברים. נכון שלפעמים, כאשר אני רואה קמט קטן בזווית העין אני חושבת לעצמי: כמה חבל שכל זה הולך להיגמר. אבל למרות הקמטים אני יודעת שגם ל־אשה בגיל הזה יש מעלות שאינן קיימות אצל אשה צעירה."

במדינה

(המשך מעמוד 23)

רק פעמיים, ובצורה דלילה, מאז איבד פרס את מקומו ליד שולחן הממשלה.

אולם אם לא היה די בכך, באה פרשת הפקיד ממשה"ח כסטירת לחי לפרס. הפקיד בן ה־30 משמש בתפקיד לא־בכיר במחלקת החקר של משרד־החוץ. בתיווכו של חברו, ישראל („רוליק") פלג, עוזר יושב־ראש סיעת המערך בכנסת, הציע פרס לפקיד לבוא ולכהן כעוזרו האישי במפלגת העבודה.

הפקיד הסכים וכנהוג הגיש בקשה לחופשה ללא תשלום ממשרד־החוץ. איש לא צפה שבקשתו תידחה.

כששמע על כך שר־החוץ משה דיין, הוא סירב לשחרר את הפקיד. נימוקו של דיין היה: לבל עוסק בעבודה בה מגיעים לידיעתו לעיתים סדרות מדיניים חשובים, ואין זה בריא שהוא יעבור מעבודה זו לשמש כעוזר ראש־האופוזיציה, ויעביר עימו את כל המידע שברשותו.

כששמעו פרס והפקיד את עמדת דיין בעניין זה הם החליטו לא להבנע. הוא פנה ליועץ־המשפטי של משרד־החוץ ב־שאלה אם רשאי השר לעכב את בקשת החופשה־ללא־תשלום שלו בגלל נימוקים אלה. היועץ־המשפטי החליט להעביר את הנושא כולו להחלטת היועץ־המשפטי של הממשלה, הפרופסור אהרון ברק.

עתה ממתינים דיין, פרס והפקיד להחלטת היועץ המשפטי לממשלה אשר פרושה יהיה האם יש מקום לחשש שסודות מדי־ניים יפלו לידי שר־הביטחון לשעבר, או שהוא מהימן מספיק כדי לדעת אותם.

עסקים

מפח נפש למזכיר מפ"ח

התחרות על המתנות והצ'קים של נכבדי חיפה בין אלישע מולק למשה ורטמן הסתיימה שוב בנצחונו של מולק

העסקונה החיפאית כולה המתינה לראש השנה כדי לראות כיצד ינהגו שני החו־גגים המסורתיים של חג זה, מי שהיה מזכיר מועצת פועלי חיפה אלישע מולק ומי שמכהן כיום בתפקיד זה, חבר־הכנסת לשעבר משה ורטמן.

משך שנים רבות נהג מולק לערוך מדי ראש השנה קבלת פנים בביתו לעסקני העיר ונכבדיה. התרכובת העשירה היתה ממומנת על־ידי קופת מועצת הפועלים ואילו המתנות יקרות הערך, אותן היו מביאים העסקנים ל„בוס" היו נשארות ב־ביתו של מולק. בין היתר היה נהוג להביא למולק מלבד בקבוקי ויסקי ובונבוניירות יקרות, גם צ'קים על סכומים בני שלושה וארבע ספרות.

ורטמן, שהיה בתקופת שונות אז מזכיר מחוז חיפה של מפלגת העבודה וחבר כנסת, התקנא במולק והחל אף הוא לערוך קבלות פנים בביתו בערב ראש השנה. יתכן שבגלל הוותק של מולק, או משום שבחיפה פחדו יותר ממולק מאשר מ־ורטמן, היו קבלות הפנים של מולק מוצ־לחות יותר, הצ'קים היו שמנים יותר והמ־מתנות היו רבות יותר.

שוק על ירך. ראש השנה שנחוג לפני כשלושה שבועות, היה החג הראשון שבו לא מילא מולק כל תפקיד ציבורי ו־אילו ורטמן מכהן כמזכיר מועצת פועלי חיפה. לוורטמן היה ברור, כי הפעם הוא יכה את מולק שוק על ירך.

כשבועיים לפני ראש השנה ערך ורטמן ברית מילה לנכדו, אליה הופיעה כל שמנה וסלתה של חיפה. מלבד המתנות הסטנדר־טיות שקיבל הזוג הצעיר, בתו של ורטמן ובעלה, הם גם קיבלו מתנות־צ'קים בסכום של למעלה מ־50,000 לירות. לאיש לא היה ספק, כי המתנות ניתנו לא עבור העולל הרך ואף לא עבור הזוג הצעיר אלא כדי למצוא חן בעיני הסבא.

הנסיון של חגיגת ברית־המילה עודד את משה ורטמן, כאשר נודע לו, כי מולק עומד לערוך קבלת פנים פרטית, למרות שאין הוא מכהן כבר בשום תפקיד. שתי המסיבות נערכו בערב החג, בדיוק באותה שעה. התוצאה היתה מפח־נפש למזכיר מפ"ח. בעוד שביתו של מולק שקק חיים, והמתנות אשר משפחת מולק קיבלה מילאו מחצית־חדר, היתה ההענות לקבלת הפנים של ורטמן דלה ביותר וכפי שאמר אחד מהאורחים הבודדים של המסיבה: „המת־נות לא כיסו אפילו את ההוצאות."